

Követném, de nem tudom. Igen, a világról van szó, pontosítva, az engem körülvevő világról, még pontosabban, életem megint olyan szakaszába lépett, amikor velem történnek az események, nem én irányítom őket. *Megtörténe* – ha ilyen ígére egyáltalán ragadtathatja magát az ember. Kérdeznéd, hogy vagyok, köszönöm, de nem vagyok. Neked sem, bocsi(ka). Jó is, meg nem is jó ez. Okát keresném, de nem találok, talán, mert ok benn, és okozat is odabent. Együtt, egymásban, egymáson. Én meg idekint, némiképp elárvultan, ebben a *micso*dában. Hallgatom, ahogy elpereg az idő. Halkan, de el. El, az enyém. Pereg. Hadd. Jobbról egy televízió állandóan vibráló képernyője, balról állandóan bömbölő rádió-magnó-CD-szerkezet, szemközt egy computer éjjel-nappal hunyorgó monitorja, jobb kezem ügyében, kissé ülésmagasság fölött, egy naponta megszámlálhatatlanszor felébredő telefon kagylója, fölöttem a tetőablak, fölötte a nagy kerek ég boltozatja, rajta meszesességbe elhúzó néma nagy repülőgépekkel, közöttük, alattuk-mellettük-fölöttük, rendezői közepén tehát, én, tévét nézve Holst-lemezt hallgatok és hosszú telefonbeszélgetéseket folytatok az elsuhanó gépekkel idegeimben, miközben monomániásan arról írok, hogy arról írok, hogy miről írok. Impotens állapot. Az ember arról ír, hogy az a témája, hogy ír. (Vannak rosszabbak is ennél, ismerek néhányat, akik folyton arról írnak, hogy nem írnak, közben megírnak, hogy nem írnak, arról.) Közelebb hajolva azonban a dologhoz, mégsem olyan fantáziátlan a helyzet, amilyennek tűnik. Mert miről ír az ember? Nyilván arról, ami izgatja. Nos, az (író)embert sokminden izgatja. Politika (most kezdődnek éppen a pártharcok, volt írók és leendő gazemberek harcolnak a hatalomért), pénz (kitart-e hónap végéig, vagy nem tart ki hónap végéig, minek is egyszerre venni porszívót – svédet – és mikrohullámú sütőt – grillezőt, jaj, mama, kész vagyok mára is, ez itt a kapitalizmus helye), művészet (folyik a drámaíró-verseny a József Attilában, valaki csak-csak győzni fog, de lesz-e mai magyar dráma, ahogy nincs), összességében is, bármeddig sorolnánk az izgalmasabbnál izgalmasabb izgalmasakat, írónkat nem érdekli semmi, csak az, hogy miért nem érdekli semmi. A kérdést mármost ebben a formában illenék föltenni neki, kérdés mármost, ugye, miért nem érdekli semmi. Se. Erre természetesen lehet úgy válaszolni, hogy a fenét (legmodernebb verziójú szövegszerkesztőm most azt írja ki, elérkezvén a *fene* szóhoz, zölddel, hogy ilyen szavakat nem illik papírra vetni, így, *vetni*, hát, használja a választékosságot, kíváncsi leszek, fél év múlva lesz-e még ereje a papírra vethető szavak ellen kikelni), nem érdekli semmi sem, minden érdekli, csak elsősorban a semmire. Jó, nem kell dühöngeni, épp elég ez az állapot neki, aki tudja, hogy ez az állapot elégtelen kellene legyen – neki. Még közelebb hajolva azonban a dologhoz, a dolgozóhoz, aki efféle írói problémákkal látszódnak küszködni, azt kell lássuk, apró megközelítési mozdulatokkal valaki éppen becserkészi saját magát. A vad – ő maga, s a vadász – ő maga, egy ugyanabban a bozótban, fegyver az ölében, szemében a rettenet a másika-ugyanannak, hold süt, világol a derűs koradélutánban, mely ugye az élet felének meghaladását hivatott itt eredetiséget mellőzve jelezni. Akció iránya mármost merre? Elég tág-e már a múlt, hogy arról, elég széles-e még a jövő, hogy arra. A jelen, mint a jelen általában, romlékony és használhatatlan fontosabb fölismérések keresésekor. Az élet azonban türelmetlen, s még ott van a lélek is. Előbb-utóbb az ember csak-csak beméri a követési távolságot, s elkezd. Megint, egy darabig. Mit kezd el? Úgy csinálni, mintha lenne. Ez persze saját magának a módszeres megszüntetését jelenti. S csinálja, amíg lehet. Aztán meg nem lehet. Onnantól kezdve annyi. Vagy annyi sem talán.

Zalán